

тя отдаде това на настроението си. Първо трябваше да се успокои, а сетне можеше да се заеме с преобразяването си в нормален човек.

Тогава чу приглушеното отваряне на вратата на кола. Сърцето ѝ слезе в петите. Тя се обърна назад и се затича с все сила.

Зад гърба си чу нечии леки стъпки да я догонват.

– Рейн...

Тя го позна по гласа, но бе твърде изплашена, че да се обърне. Успя да си поеме дъх, за да изпищи, но Сет запуши устата ѝ с ръка.

– Аз съм, глупаче. Успокой се.

Рейн заби зъбите си в ръката му. Сет дръпна плитката ѝ назад, за да го пусне. С ключовете в ръка, тя замахна към очите му. Той улови ръката ѝ и я притисна здраво зад гърба ѝ.

– Не ме удрай!

– Изкара ми акъла! – изсъска тя. – Пусни ме!

Но той не отслаби здравата хватка, с която стискаше ръката и плитката ѝ.

– Съжалявам, че те уплаших...

– О, признателна съм ти! – и тя бясно го блъсна в тялото.

– ... но *не* съществува ни един уместен начин да привлечеш вниманието на жена посред нощ в тъмна улица. Дай ми няколко секунди.

Сърцето ѝ блъскаше толкова бързо, че тя едва не загуби съзнание.

– Няколко секунди ли? И за какво са ти?

Сет вдигна ръката ѝ до лицето си – онази, с която стискаше като кама връзката ключове. С тромав, несигурен жест той погали лицето си с opakото на ръката ѝ.

– За да се извиня – пророни той.

Тя едва не падна от изненада.

– Да се извиниш?

– Да.

Тя се изви в ръцете му. Той ги отпусна дотолкова, че да може Рейн да се обърне с лице към него. Очите му проблясваха в бледата светлина на уличната лампа, очи на пират – тъмни, зорки. Нощните сенки придаваха на красивите черти на лицето му дори още повече загадъчност.

– Това е лудост – тихо каза тя. – След всичко, което ми каза...